

прозовому творі добре прослідковуються в процесі перекладу українських прозових творів на англійську мову.

Для створення образу персонажа кожен автор обирає індивідуальні мовленнєві засоби. Вибір цих засобів обумовлюється багатьма чинниками: особистими, психологічними, національними, характером зображуваного та багатьма іншими. Ці засоби дуже своєрідні, не фіксовані словниками, okazіональні і тому представляють неабиякий інтерес для вивчення з точки зору своєї неординарності.

ТЕРИТОРІАЛЬНО-ДІАЛЕКТИАЛЬНИЙ АСПЕКТ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Доп. – Куліш І., ПР-34

Наук. кер. - викл. Герман М.В.

Німецька мова належить до германських мов та має статус міжнародної. Вперше слово "deutsch" згадується як мовне поняття в його латинській формі "theodisce" в 786 р. нашої ери в повідомленні синодів папського нунція Грегора фон Остіа. Під час Середньовіччя на відміну від романсько- або слов'янськомовних сусідніх країн, на землі німців (Land der Deutschen) існувала політична роздробленість, у результаті якої утворилися різноманітні німецькі діалекти.

Періоди історії німецької мови:

- 750—1050: стара літературна німецька мова (*Althochdeutsch*)
- 1050—1350: середня літературна німецька мова (*Mittelhochdeutsch*)
- 1350—1650: рання нова літературна німецька мова (*Frühneuhochdeutsch*).

Вчені вважають, що розвиток нового письмового й усного мовлення (*Hochdeutsch*) відбулося в період пізнього Середньовіччя і в ранньому Новому Часі (*Frühe Neuzeit*).

Німецькі діалекти (верхньо- і нижньонімецькі діалекти) переважають на території Німеччини, Бельгії, Австрії,

Люксембургу, Ліхтенштейну, у районах поселення швейцарців німецького походження, в Ельзасі й Лотарингії у Франції й у південному Тіролі в Італії. Також у деяких районах Польщі, Чехії, Словаччини, Угорщини, Словенії, Румунії, Бразилії й Намібії, і в Пенсільванії. Сферу поширення німецьких діалектів можна визначити тільки загальною, причому мовні межі часто не збігаються із кордонами держав.

Варто розрізнити поняття діалект й акцент. Акцент відноситься винятково до фонологічних характеристик вимови. Та сфера мовознавства, що займається традиційним описом діалектів називається діалектологія. Діалектологія — розділ лінгвістики, предметом вивчення якого є діалект як деяке ціле. У новітній лінгвістиці діалектами також займається соціолінгвістика.

Берлінський діалект - це берліно-брандербурзький діалект на якому говорять у Берліні. Берлінський діалект ніколи не розробляв власну офіційну літературну мову. Сам по собі діалект виник з нижньонімецького діалекту, що сформувався в наслідок вживання літературної мови і її мовних особливостей. В написанні найчастіше використовується верхньонімецьке написання (*hochdeutsche Rechtschreibung*).

СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МОВИ ОРАТОРА (НА ПРИКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ XIX-XX СТОЛІТЬ)

Доп. - Кривонос Н.В., ПР-34
Наук. кер. – викл. Матюшенко О.Ю.

Ораторське мистецтво (риторика), передусім, тісно пов'язане з лінгвістичними науками: стилістикою та культурою мовлення.

У риториці велика увага завжди приділяється розвитку такої мовленнєвої якості, як доцільність мовлення (мітингові промови, політичні дебати, наукові доповіді тощо). Дана якість досить міцно спирається на функціонально-стилістичний фундамент – дослідження закономірностей функціонування